

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1097

23.03.2024 (135)

Michael Kühnen

De tweede revolutie Deel I: Geloof en strijd

Deel 10

Het is hypocriet als democraten zeggen dat er vrijheid van meningsuiting is in West-Duitsland.

In deze context een citaat (helaas weet ik niet van wie) dat de werkelijke situatie treffend karakteriseert: "*In een democratie heeft iedereen het recht om op elk moment op te staan en alles te zeggen wat iedereen denkt*".

Maar wie in dit systeem voor zichzelf durft te denken, leert over democratie, dat wil zeggen, over de democratische terreur van de mening. Radicale decreten, beroepsverboden en het informlersysteem getuigen van de angst van de democraten voor hun eigen volk. Manfred Röder werd verbannen, Wolf Dieter Eckart werd veroordeeld tot een lange gevangenisstraf, ikzelf werd in voorlopige hechtenis genomen - vrijheid van meningsuiting Duitsland 1978!

Het is hypocriet als democraten zeggen dat deelname van het volk aan de besluitvorming mogelijk is via de partijen. Beslissingen worden al lang niet meer in parlementen genomen (zijn ze daar ooit genomen?). Basisrichtlijnen komen sowieso uit Washington en Jeruzalem, al het andere wordt besloten in het goed besmeurde dispuut van belangengroepen. De grote monopolies, de internationale bedrijven, de enkele vakbond, de gouden en de lichtrode (sociaaldemocratische)

internationals hebben de touwtjes in handen. Het volk komt helemaal niet meer in beeld; het is absurd en belachelijk om hier over zijn participatiemogelijkheden te spreken. De taak van de partijen is alleen om het volk af te leiden van de werkelijke machtsverhoudingen, d.w.z. theater te spelen en, terloops, mogelijke tendensen van ontevredenheid van het protest met hun rechtse en linkse groepen (zie SPD in het geval van de APO en CDU-CSU in het geval van de NPD) op te vangen.

De mensen voelen intuïtief dat ze bij de neus worden genomen. Dit blijkt uit de toenemende ontgoocheling over partijen en het groeiende aandeel proteststemmen en niet-stemmen. Maar de "zachte onderdrukking" werkt te goed: 10-15 % zou bereid zijn om op een nationale rechtse partij te stemmen, 6-8 % op een groene partij, ongeveer 10 % op een belastingpartij, maar als het moment daar is, overheerst de angst dat zo'n groep het toch niet zal redden en deze berusting leidt ertoe dat het tot nu toe niet gelukt is om een echte oppositie te vormen. Minder dan 2% van de bevolking is georganiseerd in de "democratische" staatspartij, dat is minder, zowel in percentage als in aantal, dan het ledenaantal van de NSDAP in 1945 - leve de democratie, de "heerschappij van het volk"!

Het is hypocriet als democraten zeggen dat er geen politieke gevangenen zijn in de BRD. Meer dan dertig jaar na het einde van de oorlog is de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij nog steeds verboden, op propaganda voor de partij, het tonen van het hakenkruis, de Duitse groet en het bezit van nazi-propagandamateriaal staat een gevangenisstraf van maximaal drie jaar (paragraaf 86 StGB). Daarnaast is er de Judenschutzparagraaf (paragraaf 130 of 131 StGB), die elke kritische reflectie op de rol van het internationale Jodendom bestraft met een gevangenisstraf van maximaal vijf jaar. (Soms is het genoeg om te stellen dat er geen zes miljoen Joden zijn vergast, of dat de Joden te veel macht hebben, wat dan echter meteen overtuigend wordt bewezen door de rechtszaken). Hoe kunnen we de kameraden anders noemen die deze paragrafen schenden vanwege hun politieke overtuigingen en daarvoor naar de gevangenis gaan? Het zijn gewetensgevangenen, politieke gevangenen van de democraten!

Dit zijn slechts enkele voorbeelden van het gebrek aan karakter, de leugenachtigheid van dit systeem. De lijst kan naar believen worden voortgezet, men hoeft alleen maar te kijken naar de toepassing van grondrechten op de Duitse critici van het systeem, de nationaal-socialisten, van vrijheid van meningsuiting tot vrijheid van vergadering, van het verbod op vervolging vanwege een politieke mening tot de onschendbaarheid van de woning en men realiseert zich: democratie bestaat alleen voor democraten, of zoals ze zelf zeggen:

"Geen vrijheid voor de vijanden van vrijheid."

En wat vrijheid is, wordt vrij bepaald door degenen die de macht hebben. Maar op zichzelf is dit een perfect aanvaardbaar argument:

Elke staat heeft het recht, en als hij zichzelf serieus neemt, zelfs de plicht, om zijn bestaan te verdedigen.

En wij zijn vijanden van de staat, vijanden van deze staat! We haten dit systeem en willen het omverwerpen! Dan zeggen ze tegen ons:

"Zou u een oppositie tolereren? U hebt uw politieke tegenstanders in kampen geplaatst."

En dat is ook juist:

In onze opvatting van een volksstaat zijn er echter geen vijanden van de staat, omdat iedereen die van goede wil is de kans krijgt om te werken en zich in te zetten voor zijn volk, zelfs als hij politiek gezien niet bij ons hoort. Er zijn dan alleen vijanden van het volk, die we meedogenloos zullen bestrijden omdat ze de nationale eenheid van ons volk, die we zo bitter nodig hebben, willen ondermijnen. Op zich lijken deze argumenten dus steekhoudend, maar mag een democratie zo spreken?

Het "liberaal-kapitalistische systeem" moet uiteindelijk beslissen wat het wil zijn: een mechanisme om de wil van de meerderheid af te dwingen, d.w.z. democratieheersing van het volk, of een liberalistische wereldbeeldstaat die een systeem van ideologische programmapunten (het FDGO) in stand zou houden, uiteindelijk ook tegen de wil van het volk in.

Dat wil zeggen, of het liberaal-kapitalistische systeem biedt zijn tegenstanders - waaronder wij - de kans om het met zijn eigen wapens te verslaan, met democratische middelen, zoals het al eens is gelukt in 1933! Als de democraten dit zouden toestaan, zouden ze consequent en eerlijk zijn. Als ze echt dachten dat de FDGO zo goed en solide was, zouden ze in staat moeten zijn om te gaan met het feit dat het volk moet kiezen tussen radicale alternatieven, anders valt er niets te kiezen.

Of ze beslissen voor de onderdrukking van de oppositie, voor de "militante, strijdlustige democratie", voor de liberalistische Weltanschauungsstaat. Dan weten de tegenstanders van dit systeem, dat wil zeggen wij Duitse vrijheidsstrijders, waar we aan toe zijn en beseffen dat uiteindelijk het liberaal-kapitalistische systeem in Bonn, in tegenstelling tot de Weimarrpubliek, alleen door revolutie kan worden uitgeschakeld.

Welke beslissing de democraten nemen is aan hen. Maar als Duitsers met ruggengraat verwachten we eerlijkheid en consistentie, zelfs van onze ideologische tegenstanders en vijanden. Maar deze zijn niet te vinden in het systeem van Bonn, want terwijl ze officieel nog steeds spreken van de vrije rechtsstaat, gebaseerd op het principe van Voltaire: "*Ik verafschuw elk woord dat hij (de politieke tegenstander) spreekt, maar voor zijn recht om het te spreken ben ik bereid op elk moment te sterven*", hebben de democraten in werkelijkheid allang gekozen voor het tweede alternatief:

Om de mensen helemaal geen keuze te geven tussen de drie ideologische systemen van onze tijd, tussen communisme, liberaal kapitalisme en nationaal socialisme. Het liberale kapitalisme blijkt dus een systeem van georganiseerde hypocrisie te zijn en dit is wat ik bedoelde toen ik zei dat de democraten de meest walgelijke wezens zijn die ooit een natie hebben geregeerd. Daarom hebben we respect voor de bolsjewieken, die strijders zijn die weten wat ze willen - ook al bestrijden we ze bitter. Maar voor de democraten, met het gezonde morele instinct van de jeugd, voelen we maar één ding - minachting!

Als we de communisten tegenkomen, zien we staal tegen staal; als we de aanhangers van het liberaal-kapitalistische systeem tegenkomen, zien we alleen maar walgelijk slijm. In deze context een woord over het gebruik van geweld, de weerwolvenstrategie, de gewapende ondergrondse strijd.

Uit dit laatste blijkt duidelijk dat het liberaal-kapitalistische systeem net zo vastbesloten lijkt om zijn eigen voortbestaan veilig te stellen tegen de wil van het volk in als de communisten. Alleen de middelen zijn anders:

De democraten blijken slimmer en slinkser te zijn - ze leiden de mensen af met het spektakel van het "vrije spel van politieke krachten", verdoven hen met welvaart en consumentisme en oefenen in de zachte, onopvallende onderdrukking van politieke oppositie. Moreel gezien is er dus geen verschil tussen de vrijheidsstrijd in Oost en West. Nationaal socialisme in de strijd tegen kapitalisme en communisme!

Niemand zal het in zijn hoofd halen om ons, met het oog op de Oostelijke Zonale dictatuur, te vragen om ons daar openlijk te organiseren, om deel te nemen aan de verkiezing van de Volkskamer. Niemand verbaast zich erover dat nationaalsocialisten ondergronds samenkomen en gewapend verzet niet volledig uitsluiten. Hetzelfde geldt voor de westelijke zones van ons bezette vaderland.

GEWAPEND VERZET TEGEN DEMOCRATIE IS OOK MOREEL GERECHTVAARDIGD ALS HET NIET TEGEN ONSCHULDIGE MENSEN IS GERICHT! Ik geloof dat dit duidelijk blijkt uit wat ik heb gezegd. Maar:

MOREEL GERECHTVAARDIGD BETEKENT NIET TACTISCH NOODZAKELIJK!

Ik verwerp de weerwolf, de gewapende vrijheidsstrijd van rechts, in de FRG strikt in de huidige historische fase! We bevinden ons niet in een revolutionaire situatie! De mensen zijn zich niet eens enigszins bewust van de mechanismen van zachte onderdrukking, ze zouden niet het minste begrip hebben voor de weerwolf op dit moment.

De voorstanders van gewapend verzet zeggen dat in het geval van een hervatting van de militaire strijd voor vrijheid, dat wil zeggen, in termen van internationaal recht en technisch gezien, een schending van de capitulatie en wapenstilstand overeenkomsten van 8 mei 1945, het liberaal-kapitalistische systeem gedwongen zou zijn om het democratische masker te laten vallen en zichzelf in zijn echte gedaante te laten zien, als een plaatsvervangend agent van de zegevierende mogendheden tegen zijn eigen volk - **Dit is correct.**

Maar zo'n strategie overschat onze eigen kracht. De Duitse vrijheidsbeweging zou worden leeggezogen in de poging om de militaire strijd tegen het bezettingsregime te organiseren. Het zou een hopeloze en nutteloze strijd zijn waarin de besten zinloos zouden worden opgeofferd. Misschien zou de situatie voor ons anders kunnen zijn als anarchisten en communisten niet op hun beurt een guerrilla hadden opgebouwd, de Red Army Faction (RAF).

De RAF voert al jaren een gewapende strijd tegen het onderdrukkende apparaat van het liberale kapitalistische systeem. Ik betreur de onschuldige slachtoffers van terroristische acties in RAF-stijl oprecht, maar ik zal mijn "geheime vreugde" over deze strijd tussen onze bittere vijanden, communisten en democraten, niet verbergen. De hoge pieten beven, democraten verschuilen zich achter prikkeldraad en machinegeweren, terwijl Adolf Hitler in een open auto door juichende menigten kon rijden. Het verschil tussen een democratie en een volksstaat kan niet duidelijker gesymboliseerd worden!

Zolang de RAF bestaat en er geen revolutionaire situatie in Duitsland is, is de weerwolf nutteloos en zelfs schadelijk. Natuurlijk kunnen nationale activisten militair worden voorbereid in militaire sportgroepen op een uiteindelijke confrontatie die tenslotte niet helemaal is uitgesloten, maar er mag op dit moment geen gewapende strijd voor vrijheid van rechts zijn.

Wees niet verbitterd door terreur, het systeem wacht alleen maar op zo'n fout van ons om een hefboom te vinden voor de totale verplettering van de beweging. Ik ben ervan overtuigd dat wij, net als de leider, een levensvatbare legale weg naar de

macht zullen vinden. De gevolgen en conclusies van de mislukte revolutie van 9 november 1923 gelden nog steeds. De toekomst is aan ons! Laten we de verleiding weerstaan om de loop van de geschiedenis kunstmatig te versnellen. Alles wat echt groot is moet rijpen om sterk te worden. Onze tijd is nog niet gekomen.

Naast hypocrisie zien we in ongebreideld, ongeremd materialisme de tweede levensbasis van het liberaal-kapitalistische systeem. Dit is te zien in de uitbundige levensstijl en onbeperkte corruptie van democratische politici die, net als parasieten, niet voor maar van hun volk leven. Als varkens aan de voerbak maken ze het zichzelf gemakkelijk door pensioenen te verlagen, belastingen te verhogen en hun dieet te verdubbelen, zonder te vergeten zich te laten betalen door de grote industrie, de supranationale machten of de vakbonden van de eenheid door de juiste stem uit te brengen.

Ze zien zelden de plenaire zaal van de Bondsdag, hun achterban bijna nooit, behalve wanneer de verkiezingstijd weer voor de deur staat, maar op recepties of op dure studiereizen kom je ze altijd tegen in een discreet pak met het Bundesverdienstkreuz en goede manieren, boegbeelden van een ideale, burgerlijke wereld. Hun misstappen en schandalen worden meestal opzettelijk onderdrukt door de systeempers. Maar toch toont de brede massa van de bevolking een opmerkelijk correct instinct tegenover hen: Het volk heeft nooit een bijzonder hoge dunk gehad van deze "vertegenwoordigers" van hen.

Hoe weinig recht hebben deze parlementariërs om zichzelf "vertegenwoordigers van het volk" te noemen. Wie van hen heeft nog echt contact met het volk? "Waar zijn de arbeiders, de kleine mensen, die geacht worden vertegenwoordigd te worden? Je ziet functionarissen in het parlement, ambtenaren en vertegenwoordigers van het bedrijfsleven, maar wie vertegenwoordigt het volk? De mensen zitten voor de televisieschermen en vragen zich af!

Er zijn zeker mensen in deze gelederen die van goede wil zijn. Er zijn idealistische democraten die, zoals alle idealisten, ons respect hebben, zelfs als we het niet met hen eens zijn en hen bestrijden; en er zijn ook mensen onder hen die zich hebben gerealiseerd dat het zo niet verder kan. Ik denk bijvoorbeeld aan Herbert Gruhl, lid van de Bondsdag, die zijn carrière op het spel zette en in 1978 overstapte van de CDU naar de Groene Beweging. Maar dat zijn er maar een paar. De parasieten die een goed leven kunnen verwachten dankzij het werk of niet-werk van een beroepspoliticus en de efficiënte, onopvallende technocraten die de instructies van grotendeels anonieme machthebbers uitvoeren en namens hen handelen alsof ze de politieke toekomst van ons land vormgeven, hebben de overhand gekregen.

Maar ze weten twee dingen zeker, de nieuwe meesters van 1945:

Democratie is het Duitse volk twee keer opgelegd, door de overwinnaars na verloren oorlogen. Het volk is nooit gevraagd of het deze staats- en economische vorm echt wilde. De basiswet werd niet goedgekeurd door een vrij verkozen parlement met deelname van alle partijen, noch door een referendum. Het verbod op de NSDAP en al haar onderafdelingen werd gewoon overgenomen uit de geallieerde bezettingsvoorschriften in het wetboek van strafrecht van de nieuwe republiek. Het volk komt helemaal niet voor in het bezettingsregime van Bonn:

Geen stemming over de grondwet, geen referendum of volksraadpleging, geen vrije verkiezing van het staatshoofd, maar in plaats daarvan partijverboden, financiering van de democratische staatspartij met belastinggeld, het NS-verbod en de 5% horde.

Er zijn geen democraten in Duitsland, behalve het dunne laagje machthebbers en directe begunstigen. Dat weten ze heel goed. Maar het Duitse volk is altijd gehoorzaam geweest aan het gezag en wars van revolutie, en zolang Duitsers kunnen genieten van een relatief zorgeloos privéleven en geen wanhopige levensomstandigheden de brede massa's tot opstand drijven, zijn het alleen minderheden die zich zorgen maken over de toekomst van ons volk. De stabiliteit van het liberaal-kapitalistische systeem is niet gebaseerd op de instemming van het volk, maar op hun tevredenheid met hun privélevensomstandigheden.

Het is niet dankzij het liberale kapitalistische systeem dat deze levensomstandigheden vandaag de dag, aan het begin van een wereldwijde crisis, nog steeds draaglijk zijn voor de meeste Duitsers, maar het resultaat van de voorbeeldige ijver en vasthoudende efficiëntie van het Duitse volk, dat zijn rijkdom uit het niets heeft gecreëerd en terecht trots is op wat het heeft bereikt. Maar het is ook de verdienste van de nationaalsocialistische staat dat de arbeiders partners en gelijkwaardige burgers werden. Het legde de sociale verplichting van eigendom vast en wakkerde zo het gevoel van nationale gemeenschap aan. Het liberaal-kapitalistische systeem dankt zijn stabiliteit aan de demonisering van het nationaalsocialistische idee, terwijl het tegelijkertijd nationaalsocialistische methoden toepast.

Zolang de democraten zich aan deze twee punten houden, zal het systeem blijven bestaan, ten koste van het Duitse volk. Om het voortbestaan van hun regime alleen op de twee genoemde principes te kunnen baseren, moesten de democraten het volk opvoeden in bot materialisme. Alle idealen moesten in de loop van de tijd belachelijk gemaakt en gecorrumpeerd worden, alle waarden zorgvuldig beperkt tot vakantiegebeurtenissen. Het volk moest alleen geïnspireerd worden voor de flat, de auto, de televisie, de koelkast en de

wasmachine, dan voor de tijdelijke flat, de tweede auto, de tweede televisie, de vriezer en de automatische keuken, dan voor massavoeding, consumentisme en de ideale reclamewereld naar Amerikaans model, dan voor saaie televisieseries, afwijkende seksuele praktijken en chaotisch cultureel verval in de literatuur, het theater en de creatieve kunsten. Maar dit alles met maar één doel: **de mensen in een roes brengen, ze afleiden van de werkelijkheid.**

Sinds het einde van de wederopbouw, dat wil zeggen sinds de jaren zestig, leven de meest capabele mensen in Europa in een verschrikkelijk mooie droomwereld, in een kunstmatig opgewekte decadentie die vreet aan de geestelijke, mentale en fysieke gezondheid van ons nationale lichaam. Alleen op deze manier konden de heropvoeders er op den duur in slagen om het idee van het nationaal-socialisme van een apart Duits wezen tussen Oost en West, tussen communisme en kapitalisme uit de hersenen van de Duitsers te branden, het volgzzaam te maken en comfortabel uit te buiten.

Het was mogelijk om het idee van de Duitse vrijheid te onderdrukken en diep in het onderbewustzijn te duwen, maar daar sluimert het en zal het Duitsland opnieuw vormen wanneer de al enorm overspannen droombel op een dag met een luide knal zal barsten en het volk, voor het eerst in decennia gedesillusionneerd, de echte wereld en zijn genadeloze wetten weer zal zien. Zelfs het feit dat de democraten oude nationaalsocialistische maatregelen opnieuw toepassen, kan het liberaal-kapitalistische systeem op de lange termijn niet redden; in feite blijkt het schadelijk te zijn, omdat het ook hier uitsluitend volgens materialistische principes te werk gaat. Het resultaat lijkt op dat van een harttransplantatie uitgevoerd door een medische leek op basis van een wetenschappelijk leerboek.

Hier zijn enkele voorbeelden:

Het Derde Rijk leidde de Duitsers op tot een gemeenschap van het volk in het duidelijke besef dat een mens alleen van zijn vaderland kan houden als het hem gelijk behandelt en respecteert als ieder ander lid van het volk. Op deze manier slaagde de nationaalsocialistische volksstaat erin het front van de arbeidersklasse tegen de staat te overwinnen en voelde de arbeider zich voor het eerst een volwaardig lid van het volk met alle rechten en plichten. Zelfs vandaag de dag put het liberale kapitalistische systeem nog uit deze opvoeding van de arbeider door het nationaalsocialisme. Er zijn weinig stakingen in Duitsland en de arbeiders zijn nog steeds bereid offers te brengen in het belang van het geheel.

Het Derde Rijk maakte de Duitsers duidelijk dat de economie iedereen aangaat, dat de hele natie lijdt wanneer één sector van de economie het

bijzonder slecht doet, dat buitensporige eisen van één kant rampzalig zijn voor het geheel. Tegenwoordig wordt dit sociaal partnerschap genoemd, omdat de term Volksgemeinschaft uit de mode is.

Met het Duitse Arbeidsfront creëerde het Derde Rijk een instelling waarin de staat, werkgevers en werknemers gezamenlijk naar oplossingen zochten voor een humane organisatie van de arbeidswereld en eveneens gezamenlijk de verdere ontwikkeling van de nationale economie planden.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUGEMEINSCHAFT

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly

Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

the **NEW ORDER**

Number 174 (174) Founded 1974 April 26, 2014 (120)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and re-education. Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gerdard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen
Honderden boeken in vele talen
Honderden websites in vele talen

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!